

Sygn. akt V Ka 65/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Bogdan Lewandowski

Protokolant: sekr. sąd. Anna Andrzejewska

przy udziale oskarżyciela publicznego ---

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r.

sprawy **Z. A. i K. A.**

obwinionych o czyn art. 60¹ § 4 pkt 2a K.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionych

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 16 grudnia 2013 r. sygn. akt II W 575/13

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od obwinionych zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwotach po 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza im opłatę w wysokości po 30 (trzydzieści) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koszalinie, wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 roku, sygn. akt II W 575/13, w sprawie Z. A. i K. A. obwinionych o to, że:

w okresie co najmniej od dnia 4 listopada 2011 roku, co stwierdzone zostało w dniu 15 listopada 2012 roku (dzień kontroli sprawdzającej wykonanie decyzji administracyjnej z dnia 4 listopada 2011 roku) jako przedsiębiorcy świadczący w ramach wykonywanej działalności gospodarczej usługi hotelarskie w obiekcie (...) w K. przy ulicy (...), przy świadczeniu tych usług używały oznaczeń tego obiektu, które mogą wprowadzić w błąd klientów co do jego rodzaju. Przejawiało się to umieszczeniem na budynku (na szczycie dachu oraz na daszku nad wejściem), w treści strony internetowej obiektu oraz na wizytówkach obiektu w którym Z. A. i K. A. świadczyły usługi hotelarskie, oznaczenia (...), co mogło wprowadzić klientów w błąd, co do rodzaju obiektu, w którym świadczone są te usługi hotelarskie, to jest wywołania przeświadczenia, że obiekt w którym świadczone są te usługi jest obiektem hotelarskim w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych (tj. Dz.U. z 2004 r., nr 223, poz. 2268 ze zm.) i należy do rodzaju „hotel”, podczas gdy obiekt przedsiębiorców K. A. i Z. A. jest „innym obiektem” w rozumieniu przepisów tej ustawy;

to jest o czyn z art. 60¹ § 4 pkt 2a k.w.,

orzekł:

I. uznał obwinioną Z. A. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 60¹ § 4 pkt 2a k.w. i na podstawie art. 39§1 k.w. odstąpił od wymierzenia jej kary;

II. uznał obwinioną K. A. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 60¹ § 4 pkt 2a k.w. i na podstawie art. 39§1 k.w. odstąpił od wymierzenia jej kary;

III. zwolnił obwinione od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania i nie wymierzył im opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca obwinionych, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 60¹§4 pkt 2a k.w. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niezasadne przyjęcie, że obwinione swoim zachowaniem wyczerpały znamiona czynu z art. 60¹§4 pkt 2a k.w., to jest, że używanie przez obwinione w ramach wykonywanej działalności gospodarczej oznaczenia (...) w obiekcie (...) mogło wprowadzić klientów w błąd co do rodzaju obiektu, w którym świadczone są usługi hotelarskie.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca obwinionych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionych od zarzucanego im czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Rejonowy w Koszalinie analiza materiału dowodowego jest prawidłowa i w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art.4 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.s.w. Za takie też należy uznać wyprowadzone z niej wnioski, w tym ustalenia odnośnie stanu faktycznego sprawy, a także dokonaną ocenę prawną. Sąd w sposób logiczny uzasadnił, dlaczego uwzględnił jedne dowody, a innym zaś nie dał wiary i na których oparł się dokonując w sprawie ustaleń. Przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. i przekonująco uzasadnione. Poza sferą rozważań Sądu Rejonowego nie pozostały jednocześnie żadne dowody ani też okoliczności istotne z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia (art. 34 k.p.s.w.).

Wypływającym z powyższego, zaprezentowanym przez Sąd I instancji ocenom i poglądom, obrońca obwinionych przeciwstawia w apelacji własne opinie, przy czym wywoły te stanowią przyjętą przez obwinione w sprawie linię obrony i nie zasługują na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny Sąd I instancji prawidłowo oparł się na zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów, zeznań świadka D. M. i wyjaśnień obwinionych. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zebranych dowodów nie budzi w ocenie Sądu Odwoławczego zastrzeżeń.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 60¹§4 pkt 2a k.w. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zachowanie obwinionych wyczerpało znamiona czynu stypizowanego w tymże przepisie. Przede wszystkim wskazać należy, co rozumie się przez pojęcia hotel i usługi hotelarskie. Pierwsze z tychże pojęć stanowi obiekt posiadający co najmniej 10 pokoi, w tym większość miejsc w pokojach jedno i dwuosobowych, świadczące szeroki zakres usług związanych z pobytem klientów. Z kolei, usługi hotelarskie stanowią krótkotrwałe, ogólnie dostępne wynajmowanie domów, mieszkań, pokoi, miejsc noclegowych, a także miejsc na ustawienie namiotów lub przyczep samochodowych oraz świadczenie, w obrębie obiektu, usług z tym związanych (art. 3 u.u.t.). Usługi te mogą być świadczone również w innych obiektach hotelarskich, jeżeli spełniają minimalne wymagania co do wyposażenia, wymagania sanitarne, przeciwpożarowe i inne określone odrębnymi przepisami. Przy świadczeniu usług hotelarskich zabronione jest jednak używanie oznaczeń, które mogą wprowadzić w błąd klientów co do rodzaju lub kategorii obiektu hotelarskiego.

Tym samym, podzielając argumentację Sądu Rejonowego, stwierdzić należy, że używanie jako nazwy rodzajowej „hotel” dopuszczalne jest jedynie co obiektów określonych w art. 36 u.u.t. Analogicznie, również zdrobnienia językowe odnoszące się do tego rodzaju obiektów winne być używane jedynie do tych, które spełniają warunki określone wyżej powołanym przepisem, a nie jakichkolwiek innych obiektów, w których świadczone są usługi hotelarskie. Przeciwna interpretacja przepisów pozwalałaby na stosowanie nadużyć ze strony przedsiębiorców, których obiekty nie spełniają wymogów koniecznych do świadczenia usług hotelarskich w obiektach będących hotelami w rozumieniu przepisów ustawy o usługach turystycznych i wprowadzania w błąd klientów, którzy mogą mieć uzasadnione przeświadczenie, że obiekt o nazwie „hotelik” w rzeczywistości spełnia warunki przewidziane dla „hotelu”.

Zdaniem Sądu Okręgowego, niedopuszczalne jest stosowanie określeń zdrobniałych jedynie dlatego, że działalność obwinionych ma charakter rodzinny, a klienci dokonując wyboru obiektu kierują się ilością posiadanych przez ten obiekt gwiazdek. Zauważyć należy, że gwiazdki, które dotyczą wyłącznie hoteli, moteli i pensjonatów nadawane są przez marszałka województwa w zależności od standardu ich wyposażenia i jakości usług, a nie tylko w zależności od tego czy dany obiekt jest hotelem czy też nie.

Na marginesie przypomnieć można, w ślad za Sądem Rejonowym, że obwinione miały świadomość niedopuszczalności takiego określenia prowadzonego przez nie obiektu. W końcu w 2011 roku prowadzoną działalność gospodarczą zgłosiły pod nazwą (...), a w ewidencji działalności gospodarczej obiekt, w którym świadczą usługi hotelarskie został przydzielony do kategorii „innych obiektów” w rozumieniu ustawy o usługach turystycznych.

W konsekwencji uznać należy, iż obwinione swoim zachowaniem wyczerpały znamiona czynu określonego w art. 61¹§4 pkt 2a k.w.

W ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi na warunki osobiste obwinionych i charakter zarzucanego czynu zasadnym było odstąpienie od wymierzenia wobec obwinionych kary.

Wobec powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok na podstawie art.109 § 2 k.p.s.w. w zw. z art.437 § 1 k.p.k.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art.118 k.p.s.w. i art.119 k.p.s.w. w zw. z art.636 §1 k.p.k. i § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2001 r.,Nr 118,poz.1269) oraz art.8 w zw. z art.5 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1973 r.,Nr 27,poz.152 ze zm.). Sąd zasądził od obwinionych zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w wysokości po 50,00 złotych oraz wymierzył im opłatę w wysokości po 30,00 złotych.